

воздыхамъ: онъ ме чакаше тихъ и недвижимъ. О Бози, вие знаете радость що имахъ кога усетихъ че руцѣ мои го пипаха! Не ъ, викахъ; не ъ тая една суетна сѣнь! Это те держа яко, имамъ те въ обятіяхъ моихъ, любезный мой Менторе! Само толко могохъ да изрѣча. Мокрехъ неговое лице съ потоки слезныя, и стоехъ прилепенъ за неговый вратъ, безъ да можа да проговара. Онъ ме гледаше ухилно и сосѣ очи полны съ одну врехку милость.

На послѣдокъ му рѣкохъ азъ, сосѣ стенаніе: Увы! отъ гдѣ идешъ ты сега? колко бѣды претерпѣхъ отъ онова време що ме остави ты' Сега що мога да сотвора безъ тебе? Но онъ безъ да се отговори на вопрошенія мои; бѣгай! рѣче ми съ единъ трепетенъ гласъ; бѣгай! Тукъ земля не ражда друго, само отровъ: здѣшний воздухъ що го въздыхашъ оскверненъ ъ; тѣи человекы растлѣнни суще, не говорятъ друго, само какво да преподавать единъ другому единъ смертоносенъ отровъ. Срамное сластолюбіе, кое ъ между другія злыни що наполниха вселенную найвредно и найжестоко отъ сичкія злыни що излезоха изъ Пандоринаго ковчега, умягчава сердца, и не терпи да има здѣ ни одну добродѣтель. Бѣгай! защо се бавишь? и да се не обращаешь назадъ като бѣгашъ; заборава и наймалую память ради того сквернаго острова.

Слѣдъ твоя рѣчи, усетихъ абіе че се подигна отъ очи мои единъ густъ облакъ кой ме оставяше на свободу да вида чистый воздухъ: една радость сладка и полна съ мужественно постоянство возраждашесе въ сердце мое. Тая радость бѣше много различна отъ сластолюбивыя оныя и роскошныя, отъ кою бѣха отровени чувства моя. Перва ъ една